

MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT

VAKMERŐ BOSZORKÁNY

DEBORA GEARY

Dream
válogatás

Ahogy a boszorkányhagyomány is tartja: a nagy hatalom nagy felelősséggel jár. Van azonban egy fiatal lány, aki lemaradt erről a leckéről.

Sierra Brighton gyerekként beutazta az egész világot. Delfineekkel úszott, táncolt a hurrikánok vad, tekergő hullámain – az élete maga volt a szabadon szárnyaló varázslat és a mámoros boldogság. Aztán hirtelen elveszítette az édesanyját, és nevelőszülőkhöz került. Innentől kezdve csak titokban űzhette a mágiát, a felhőtlen boldogság pedig messze elkerülte.

Azonban amikor megismerkedik a boszorkányok nagy és összetartó családjával, minden megváltozik. Rengeteg segítséget kap tőlük, hogy elengedhesse a fájdalmas múltat, hogy újra bírjon önmagában, és érezhesse, hogy szeretik és támogatják. Ráadásul a részese lehet egy igazi csodának is, még hozzá egy új, tüzes kis boszorkány személyében, aki már alig várja, hogy a világra jöhessen. Az önzetlen Nell pártfogásával többé már nem kell elhagyatott partokon gyakorolnia a varázsigéket. Azonban a mágia nem csupán játék és szórakozás, és a nagy kérdés az, hogy vajon Sierra képes lesz-e megtanulni biztonságosan használni az erejét. Ha nem sikerül, vakmerőségével az egész boszorkányvilágot veszélybe sodorhatja...

DEBORA GEARY így ír a könyvről:
„A mágikus rendszer alapjaihoz több könyvből is merítettem ötletet, és jó pár angol varázsigét kitaláltam. Elsősorban emberekről szerettem volna írni, az ő lelki és szellemi, valamint valós utazásairól. A varázslat másodlagos. Persze nagyon jól szórakozok a kitalálásával! A való életben nem bánám, ha lenne pár boszorkányos tulajdonságom, például egy kis játék az elméssel, vagy hogy el tudjam teleportálni magam egy meleg tengerpartra, de sajnos egyik képesség sincs meg bennem.”

Tudj még többet a sorozatról:

www.deborageary.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Debora Geary ismét visszavarázsol minket a mágia világába, és elkápráztat bennünket egy vadóc boszorkánnyal, akinek még sok tanulnivalója van. Egy újabb érzelemdús történet a családról, a barátságról és a szeretetről.”

Amazon

„Ez egy csodálatos sorozat. A szerző remekül csinálja, hogy az olvasó is átéli ugyanazokat az érzelmeket, mint a szereplők. Mindegyik rész tele van szeretettel.”

Goodreads

„Egy újabb varázslatos kaland, ami tökéletes folytatása az előző részeknek. Lenyűgöző, hogyan keveredik és alkot tökéletes egységet az ősi mágia és a modern technika.”

Herbiary

„Debora Geary ismét bebizonyítja, hogy nemcsak a boszorkányok különlegesek, hanem minden emberben ott él a varázslat.”

Barnes and Noble

Dream
válogatás

DEBORA GEARY

VAKMERŐ
BOSZORKÁNY

— részlet —

1. FEJEZET

A lány óvatosan jobbra-balra nézett a parti fövenysávon, mielőtt begyalogolt a vízbe. Egyáltalán nem hiányzott, hogy valami kóbor turista frászt kapjon az úszkálása láttán.

Nem mintha decemberben nyüzsögnének a turisták Oregon állam tengerpartjain. Sierra könnyű varázsereő-sugarcskát lövellt föl a Heceta-foki világítótoronyhoz. Ma annyira ködös volt az idő, hogy a vízben szem elől téveszthette. Tudta, hogy így viszont mindenképpen visszajöhet – ha akar.

Anyu talán egyszerűen csak nem akart visszajönni.

Mivel úgy érezte, mindjárt lefagy a bokája, működésbe hozta azt a kis búbájt, ami még a téli óceán dermesztő vizében is melegen tartotta.

„Vízhez szólok, tűzhöz szólok,

Óceán hidege jó ok.

Molekulák tánkra kelnek,

Bőrömrre sok hőt lehelnek.

Úszhatok a tengeren,

Parancsomra úgy legyen!”

Mágikus „búvárruhájának” köszönhetően szépen fölmelegedett a bokája. Ezt a fortélyt kislány korában tanulta anyutól, amikor még a sokkal melegebb hawaii vizekben is didergett.

Hawaii most majdnem annyira hiányzott neki, mint anyu.

Még egyszer erőt merített, beugrott a hullámverésbe, és hosszú, magabiztos karcsapásokkal úszott az óceánban. Kevesebb mint egy perc alatt kikeveredett a Heceta-fok körüli öböl védett vizeiből, és érezte a visszafelé haladó áramlatok játékos sodrását.

Óvatosan! – mormolta a víznek. *Még ne! Előbb hadd jus-
sak túl a sziklákon!*

Egyenletes gyorsuló tempóban haladt tovább a nyílt tenger felé. Érezte, hogy ma erős a dagály. Tél derekán gyakran az – még egy ok rá, hogy dacoljon a jéghideg vízzel.

Nevetés buborékjai bugyogtak ki a tüdejéből, amikor átszelte a part menti törőhullámzást, és beleúszott a sokkal nagyobbba, ami kivihette a tengerre.

Akartok játszani?

Remek! Éppen birkózós kedve kerekedett, és a sűrű párafüggöny eltakarhatta őket a parti kíváncsi tekintetektől.

Hanyatt hemperedett, kitárt kezébe varázserő áramlott.

„Szólok vízhez, barátomhoz:

Ringva-táncolva vihart hozz!

Szólok léghöz, nővéremhez:

Szelet kavargj fürgeteghez!

A játék hármásban ilyen,

Parancsomra úgy legyen!”

Újra meg újra emelkedett és süllyedt a háta alatt a víz, ahogy egyre gyűlt az energia. Sierra kinyitotta a szemét, éppen idejében, mert látta, hogy egy háromméteres hullám készül a fejére zúdulni. Finom lábfricskával megfordult, és kuncogva bukott a hullám talpa alá. *Szépen tessék játszani!*

A felszínre bukkant, energialöketet küldött a hullám hátának, kettéhasította, és fürgén talpra szökkent, meglovgolta a közepén föltoluló vizet.

A feje fölötti felhőkből és sistergő ujjáiból egyaránt reccogva-ropogva pattogott az energia. Egy pillanatig eljárt-szott a gondolattal, hogy valódi vihart támaszt, azután visszacsobbant a vízbe. Az igazi viharhoz kiadós reggelizés kellett, ha nem akart kifogyni az üzemanyagból, és megfagyni, miközben visszafelé úszik a partra.

Alámerült még egy hullámba, fölfedezte a balra formálódó lég- és víztölcsért, majd beleúszott a végébe. Olyan volt, mintha mosógépben pörögne körbe-körbe, egybefüggő vízfalal a hátában. Sierra hanyatt döntötte a fejét, és élvezte az iramot.

Zúgott a fülében a vér, így most már gyöngédebben nyújtózkodott. A tölcser lelassult. Amint visszanyerte a tájékozódási képességét, kutató varázserőnyalábot indított délnyugat felé. Tudta, hogy a meleg vízű tengeráramlatok legközelebbi forrása nem Hawaii ugyan, de a Golf-áramlat kevésbé szívélyes természetű.

Sajgott a szíve, amikor megérkezett a maui vizek első, csordogáló adagja, napfényt és elhalványult régi emlékeket idézve. A nevelőszülők anyagi kereteiből nem futja Hawaii-ra szóló repülőjegyre, bármennyit kuncsorog érte.

Ha sikerül munkát szereznie, akkor talán eleget tud majd keresni.

Ez jókora „ha”. Télen az oregoni partvidéken nincs sok állás, a Népjóléti Minisztérium pedig csak akkor fizet, hogy máshová költözködjön, ha már van munkahelye.

Na persze – mert csak úgy osztogatni szokták az állásokat olyan tizennyolc éveseknek, akiket nem is ismernek. Itt, a szülőhelye körüli óceáni vizektől ölelve szabadjára engedhette a kérlelhetetlen szabályok és lélekölő aktahegyek iránti tehetetlen dühét.

Élete első tizenkét esztendejében végtelen szabadságban élt, pontosan az a Sierra Brighton volt, aki lenni akart.

A legutóbbi hat évben pedig fásultan, agyonnyomva, olyan világba lökve, ahol a kutya sem törődött vele, kicsoda ő valójában.

Jaj, anyu, mi történt veled?

Sierra hagyta, hogy a hullámok elmosás a könnyeit. Tudta, hogy a mai napon sírásnak nincs helye. Terv kell.

Négy nap. December tizennegyedikén nagykorúvá válik, kikerül a nevelőszülői gondozásból – de ha addig nem szerez állást és lakóhelyet, nem engedik elmenni. A végén kénytelen-kelletlen a bíróságilag elrendelt „átmeneti program” jegyében fog élni, bármit jelentsen is az.

A tájékoztatót sem volt hajlandó elolvasni. Nem állt szándékában azt választani.

Végül búcsút vett játszópajtásaitól, hasra fordult, és úszva a part felé indult.

Négy nap múlva Sierra Brighton szabad. Csak állást kell szereznie. Meg reggelit. Sokáig maradt kinn – a lábujjai kezdtek kihűlni.

*

Govin homlokráncolva nézte a számítógépe képernyőjén villogó narancssárga riasztást.

– Figyelj, T. J., visszatért az a hawaii anomália.

– Hanném! – ballagott az íróasztalához régi jó barátja, egyik kezében sörrel, a másikban egy tál burgonyaszírommal. A legtöbb ember arra tippelt volna, hogy T. J. kamionsofőr, nem pedig a világ egyik legjobb meteorológusa.

Vagy ahogy a forgószékére ragasztott matrica hirdette: „Klímazseni”. T. J.-ben nem tengett túl a szerénység.

Nem sok jót sejtetett, hogy chipset reggelizik.

– Doreen nem ad enni?

– Kirúgott. Azt mondta, megunta, hogy egy slampos mamlasszal él együtt.

– Nem egészen alaptalan a panasza – nézett Govin jelentőségteljesen a T. J. íróasztalán hegyé magasodó káoszra. Maga Doreen távozása nem zaklatta föl különösebben. A cimborája legközelebb talán följebb emeli a mércét. A remény hal meg utoljára. Sóhajtott – a barátság ebben az esetben alighanem kicsit többet igényelt egyszerű vállrándításnál. – Kérsz rántottát?

– Kolbászos? – derült föl T. J. – Tegnap este vacsora előtt tett lapátra a nőci, úgyhogy éhen halok.

Govin a szemét forgatta. A vak is láthatta, hogy T. J.-nek a felnőtté váláshoz elengedhetetlen készségek legalább feléről fogalma sincsen.

Az anyukája gyakran mondogatta, hogy éppen ezért illelenek egymáshoz a haverjával: neki dupla adag jutott a józanságból, ami T. J.-ből hiányzott. Matematikusként értékelte az anyja humorát. Egy briliáns, sokszor mégis rettentő bugyuta fickó barátjaként már kevésbé.

Elővett egy doboz tojást, és fölfedezte, hogy a grillkolbászos tasakban egyetlen hüvelykujnyi szál kolbász árválkodik, az pedig a farkasétvágyú T. J.-nek fél fogára sem elég.

Fölkapta a mobiltelefonját, és hívta a saját külön mentőszolgálatát. Nellnél mindig akadt fölös harapnivaló. Még az egyetlen alkut kötöttek, amikor hármásban közösen béreltek lakást – ha a srácok nem csinálnak komplett disznóólat, Nell időnként jóllakatja őket. Govin körülnézett a helyiségben, és elhúzta a száját. A maguk részéről nem nagyon tartották be a megállapodást.

Nell nevetve vette föl a telefont.

– Mi kéne, ha volna?

– Meg vagyok sértve. Nem csak olyankor szoktalak hívni, ha kell valami.

Govin próbálta elhinni, hogy ez igaz is.

– Ha déli tizenkettő előtt keresel, akkor igen. Addig rendszerint annyira el vagy foglalva az adataiddal, hogy nem érsz rá hús-vér emberekkel szót váltani.

– A délelőttök eléggé lekötnek.

Az időjárás sohasem pihen, és Govinnak be kellett pótolnia, amit alvás közben elmulasztott.

Rámolás zaját hallotta a vonal túlsó végéről.

– Van császárszalonna meg sütni való kolbász, és percekben belül kész a sütőtökös palacsinta. A tojás viszont elfogyott. Aervyn megint növésben van.

– Egy kis kolbász szuper lenne. – Govin a saját hűtője tartalmára sandított. – Nekem van néhány plusztojásom, küldhetek vissza a kifutófiúddal.

Az asszony nevetett.

– Mikori a lejárat?

Govin sóhajtott. Nell két évig élt egy fedél alatt vele meg T. J.-vel, tehát bőséges tapasztalatot gyűjtött, hogy efféle gyanút tápláljon.

– Valószínűleg a tűréshatáron túl.

Nell még akkor is kuncogott, mikor letette a telefont. Néhány másodperc múlva egy csomag, jóval a lejáraton belüli, grillkolbász puffant a konyhapultjára.

– Köszí, kis haver! – tisztelgett nagyjából Nellék háza felé fordulva Govin.

Jó a háznál az olyan boszipalánta, mint Aervyn.

Govin pillanatok alatt előkészítette a reggelit, azután visszatért a laptopjához.

– Kiderítettél még valamit?

Immár két éve próbálták értelmezni ezt a sajátos hawaii rendellenességet, ami az egyik privát projektjüké vált. Anyagi támogatóik nem óhajtották a szellemirtás időjárás verzióját pénzelni.

– Nem igazán – ráncolta a homlokát T. J. – Csak annyit, hogy egyre erőteljesebb.

Govin az újonnan rajzolt térképeket nézte. Megint a régi nóta – egy kósza meleg vízű tengeráramlat bukkant föl Hawaiiinál, és az oregoni partvidék felé tart. Kevesebb mint egy óra múlva eltűnik majd, áthágva a logika és a matematika összes törvényét. T. J.-vel tébolyultan próbálták kiokoskodni a jelenség eredetét.

Egy kicsit közelebb hajolt, azután nyomkodni kezdte a billentyűket, bonyolult ábrákat jelenített meg a három nagy méretű képernyőn.

– Fú, T. J., ez kezd irtó közel jutni a fordulóponthoz.

– Ja. – T. J. fölhajtotta az utolsó korty sörét. – Még mindig körülbelül húsz százalékkal elmarad a küszöbértéktől, de

ha ilyen ütemben folytatja a növekedést, három-négy hónap múlva komoly időjárási zavarral kerülünk szembe.

Meteorológiai értelemben a három-négy hónap azt jelentette, hogy ideje abbahagyniuk a szóban forgó rendelkezés tétlen szemlélését, és cselekvésbe lendülniük. Ezzel foglalkoztak ők ketten – tőlük telhetőleg elegyengették az időjárási jelenségeknél mutatkozó kisebb zökkenőket, mielőtt katasztrófa alakulhatott volna ki.

Szó se róla, nem a legizgalmasabb munka – de ha T. J. adatmodellezése nem tévedett, a legutóbbi tíz esztendőben csaknem félmillió emberéletet kíméltek meg. Plusz-mínusz 15,7%.

Ismét az észleléseket tanulmányozta.

– Ki kell okoskodnunk a forrást.

Varázslattal sem orvosolhatták azt, amit nem láttak.

T. J. fölvent a fél szemöldökét.

– Mégis, mit javasolsz: táborozzunk le az oregoni partvidéken, és nézelődjünk, mi vonzza ott mágnesként a meleg vizet?

Govin sóhajtott.

– Újra beleásom magam a geoóceán-adatokba.

Azok tűntek a mostani probléma legvalószínűbb forrásának, de ha az élete függ tőle, akkor sem tudta volna megmondani, hol érdemes keresgélni.

T. J. mereven bámulta a számítógépe képernyőjét.

– Ez nem geós téma, öreg. Még gőzöm sincs, micsoda, de nem tűnik természetesnek.

Govin kuncogott, pontosan tudta, hová fut ki ez a beszélgetés.

– Reggeli előtt nincs földönkívüliekről szóló összeesküvés-elmélet. Gyere, az illatából ítélve, elkészült a kolbász!

A földönkívüliek – vagy bárki más idézte is elő ezt az anomáliát – várhattak egy félórát.

*

Sophie: Nat még nem idegroncs?

Nell: Talán olyannak ismered? Esküszöm, mikor a kiírt időponthoz közeledtem, legszívesebben benyúltam volna, hogy magam rángassam elő a hasamból a babát, ő meg csak lótuszülésbe tekeredve medítál. Döbbenetes.

Moira: Hát, neked nem kimondottan eseménytelen terhességeket kellett kiböjtölnöd, Nell. A hármás ikrek szép kis pocakramazurit csaptak, és Aervyn sem viselte türelmesen az utolsó heteket.

Nell: Az nem kifejezés. Nat és Jamie babája olyan régen játszadozik energiafolyamokkal, hogy az apjától is valami hasonlóra számítottunk, de ő tényleg csöndesen tűri a dolgot. Lauren szerint meglehetősen higgadt az elméje.

Sophie: Jamie holnap beugrik Nattal a Varázsvilágba, úgyhogy mindannyian megkukkanthatjuk a pocakját.

Nell: Akkor Ginia mindjárt jobban fogja érezni magát.

Sophie: Szép munkát végez Nat megfigyelésével. Elkényeztet minket Moira nénivel.

Moira: Az én koromban rám is fér a kényeztetés. És Sophie, biztos, hogy nem találkozhatunk most a varázsvilágos boszorkánytanács-termünkben? Ez a pötyögés borzasztóan megerőltető szegény ujjaimnak.

Sophie: Pontosan ezért csináljuk ilyen régmódián. Ismered az egyezségünket: heti egy gépelős csevej jó gyógytorna. Különben sem vonhatunk be figyelmeztetés nélkül valami szegény új boszorkányt a Varázsvilágba. Az is

elég zűrös, ha minden előzmény nélkül a tanácssterembe rángatjuk az újoncokat.

Nell: Jó az nekünk, hogy most újoncokat toborzunk? Szülések előtt állunk, nyakunkon a téli napforduló, és javában zajlik a Bosziháló bűbájprogramkönyvtárának felfuttatása.

Moira: Az én Elorie-m remek szervező. Azt mondja, nagyon szépen alakul a Bosziháló.

Sophie: Tényleg érti a dolgát, és ügyesen irányítja Jamie-t meg a csapatát. Várhatunk, Nell, ha akarsz, de úgy gondoltam, mivel úton van ez a sok baba, egy ideig bőven lesz tennivaló. Ámbár egyelőre talán csak ténylegesen gyakorló boszorkányokat kellene keresnünk és velük építeni tovább a közösségünket. Nem vagyok biztos benne, hogy pillanatnyilag elég energiánk van egy újabb Lauren vagy Elorie kezelésére.

Nell: Rendben, intézkedem. Egy szép napon azonban nyugalomba fogok vonulni, reggeltől estig a tengerparton üldögélek, és narancsos pezsgőt szürcsölgetek.

Moira: Sok szerencsét hozzá, kedvesem! Amikor majd éppen azt hiszed, fölvirradt az a nap, betoppan valami izgága ifjú boszorkány, és közli, hogy olyan vállalkozásba fogott, amiben a segítségedre szorul.

Sophie: Moira néni, nélküled nem lenne ugyanaz a Boszorkánycsevej. És te nem is szereted a narancsos pezsgőt.

Moira: De a tengerparton üldögélés jól hangzott.

Nell: Csak azt áruld el, melyik tengerpartot szeretnéd fölkeresni. Aervyn igen tehetségesen tudja átsuttantani az embereket a Varázsvilágon keresztül oda, ahová jutniuk kell.

Moira: Jaj, az áztatómedencém megoldja az ilyen irányú gondjaimat. Tényleg semmi szükségem rá, hogy máshová menjek.

Sophie: Ez az, Nell, így kell rávenni Moira nénit, hogy színt valljon:-). Már hetek óta próbáljuk a tengerpartra küldeni. Egy kis langymeleg vízben úszkálás jót tenne neki.

Moira: Ez a sok gyógyító mind azon fáradozik, hogy visszaváltoztasson öregasszonyból huszonegy évvé. Az én koromban már nem minden működik tökéletesen.

Nell: Na hiszen! Ez már rám is érvényes, pedig fele annyi idős vagyok, mint te. Rendben, elindítottam a bevonó bűbájt, és amíg várakozunk, Moira elszórakoztathat bennünket a zsémbes pácienses műsorával.

*

Sierra leült a könyvtári számítógéphez, és lopva körbesandított, mielőtt még egyet harapott a kapucnis felsője zsebébe rejtett krémsajtos buciól. Téli úzás után mindig egy tonna szénhidrátot kellett magához vennie.

De egy állás most még annál is jobban kellett volna és ha az oregoni partvidéken nincs, akkor távolabb kell folytatnia a keresést. Talán Kaliforniában. Halványan emlékezett pár vidám napra, amikor anyuval San Franciscóban villamosoztak. Ámbár Kaliforniában sokba kerül a megélhetés.

Bejelentkezett az álláskereső oldalra, és úgy terjesztette ki a keresés feltételeit, hogy a kaliforniai partvidék összes nagyvárosa beleférjen. Egy gyors tallózás ugyanolyan agyzsibbasztó munkahelyeket sorakoztatott föl, amilyenek Oregonban kínáltak – de legalább sokkal többet.

Kivette a zsebéből a piros kabalakockáit, megrázta őket, és hetest dobott. Leszámolt a listán a hetedik állásig – usz-

kárgondozó asszisztens. Ez elég valószínűtlenül csengett, de azért rákattintott. Anyu mindig azt mondta, a piros kalakockái segítségével hozta élete legjobb döntéseit.

Úgy tűnt azonban, hogy ez nem az az eset. Ha az ember olyan helyen dolgozik, ahol egész nap kedélybeteg kutyák próbálják megharapni, nyolcdolláros órabérrel nincs megfizetve.

A következő állásajánlat spanyoltolmácsnak szólt. Sierra egész tisztességesen tudott spanyolul. Rákattintott a részletezésre – és minden stimmel is, amíg az egyetemi diplomához és a tolmács képesítéshez nem ért. Süssék meg.

Testdublőr. Pfuj! A zuhanyozós jelenetekhez keressenek mást.

Azután kiszúrt egyet, ami egész jól nézett ki. Függetlenfilmes produkció lóti-futija. De banyek, ezek csak ebéd meg az esetleges jövődő hírnév fejében akartak foglalkoztatni valakit. Ebből nem fedezte volna a lakbért.

Elkeseredésében összevissza kezdett kattintgatni – és váratlanul szivárványszínű örvény jelent meg a képernyőn, majd egy csevegőoldal ablaka nyílt ki. Mi a fene?

Sophie: Szia, Sierra! Üdvözöllek a Boszorkánycsevejen! Köszönjük, hogy csatlakoztál hozzánk!

Sierra: Hol vagyok?

Sophie: Nell, Moira meg én hármasban alapítottunk egy internetes csevegőcsoportot boszorkányoknak. Úgy látszik, a bevonó bűbájunk rád talált.

Sierra: Bevonó bűbájotok? Az interneten varázsoltok? Ez most komoly?

Sophie: Csak egyszerű bűbáj a tevélegesen mágiát alkalmazók föl kutatására. Szabadon dönthetsz, hogy tá-

vozol vagy maradsz, de szívesen elbeszélgetnék veled egy kicsit.

Sierra: Meg tudjátok állapítani rólam, hogy boszorkány vagyok? Ez tényleg király. Olyan bűbájotok nincs véletlenül, ami bevonna nekem egy állást?

Nell: Szia, Sierra! A jelek szerint éppen álláskereséssel foglalkoztál, amikor megtaláltunk. Miféle munkát szeretnél?

Sierra: Bármit az óceán közelében, ami elég jól fizet ahhoz, hogy lakást bérelhessek. Ja, és ahol nem harapnak, nincs szükség egyetemi végzettségre, és pucérra sem kell vetkőzni.

Moira: Az utóbbi elég gyanúsán hangzott, kedvesem – annál biztosan találunk jobbat.

Sierra: Kétlem. Hónapok óta keresgélek, és már csak négy napom maradt.

Moira: Á, akkor ez eléggé sürgős. Talán nem véletlen, hogy a bűbájunk éppen ma vont be.

Sophie: Mesélnél egy kicsit magadról? Semmi bizalmas jellegűt, csak talán valamit arról, hogy mihez értesz.

Sierra: Nem is tudom. Tizennyolc éves vagyok, egy csomó nyelven beszélek valamicskét, és irtó gyorsan tanulok.

Moira: Tizennyolc? Hát nincs családotd, hogy gondoskodjon rólad, kis szívem?

Sierra: Nincs. És erről nem is kívánok többet mondani.

Nell: Okos. Hogy állsz a macskaterelgetéssel?

Sierra: Állatgondozásban nincs nagy gyakorlatom.

Nell: Bocs, csak jópofáskodni akartam, de nem igazán sikerült. Lehetséges, hogy tudok neked állást. Az öcsém-

mel egy internetes játékdalt üzemeltetünk, a neve Varázsvilág, és...

Sierra: Atyaég, Nell Walker! Te hoztad létre a Varázsvilágot.

Nell: Igen, az öcsémmel. Szoktál játszani?

Sierra: Mostanában nem. A könyvtári számítógépeken letiltották az oldalakat. De azelőtt az utazásaink közben játszottam, hogy ne unjam halálra magam a vasúti pályaudvarokon, meg ilyesmi.

Nell: És jól ment?

Sierra: A boszorkányoknak fenntartott harmadik szintig jutottam. De tizenkét évesen, úgyhogy most valószínűleg jobb teljesítményt nyújtanék.

Nell: Ez sem rossz. Ilyen fiatalon csak a kislányom jutott följebb. Szóval olyan munkát keresel, ami fedezi a megélhetési költségeidet, hajlandó vagy új dolgokat tanulni, és egész ügyesen játszol.

Moira: És négy napon belül kell neki, kedvesem. Eléggé sürgősen, ha jól értettem.

Nell: Megbeszélem Jamie-vel. Sierra, el tudlak érni valahogy?

Sierra: Persze, a munkakellacsajnak@gmail.com e-mail-címen. Ez komoly?

Nell: Aha. Még ma jelentkezem. Vacsora után számítógépközelben leszel?

Sierra: Hú, de jó! Igen, és köszönöm. Ki kell szállnom. Csak fél óra gépidőt kaptam, és lejárt.

Sierra elhárított a monitortól, tényleg örült, amikor elsőtedett a képernyő. A legtöbb könyvtáros így is totál bugygyantnak tartotta. Ha kiderül, hogy boszorkányokkal csevevészik, valószínűleg elveszik az olvasójegyet, vagy ilyesmi.

És nem is akármilyen boszorkányokkal. Nell Walkerrel. Amikor anyu híres boszorkányokról mesélt neki, mindig Nell volt Sierra kedvence. Dúsgazdag, csúcsszuper játékos, és az első női bűbájevető, aki valaha is első osztályú bűbájt alkalmazott. Biztosan izgalmas lehet az élete – bulik, hírességek és rengeteg frankó varázslás.

Amíg a sorban várakozott, hogy ismét időhöz jusson valamelyik könyvtári számítógépnél, Sierra a piros kabalakoc-káit rázogatta a zsebében. Talán mégiscsak hatásosak.

2. FEJEZET

Nell az utolsó reggelizőedényt is a konyhapultra tette, és megfordult, hogy odahívja a legkisebb csemetéjét.

– Aervyn! Gyere, meglátogatjuk Jamie bácsit és Nat nénit.

A kisiú fekete felleghajtó köpönyegben, kezében az anyja konyhai seprűjével érkezett.

– Mama, kéne egy csúcsos kalap.

– Ne mondd. És minek az neked?

– Mert Harrynek is van, és megpróbálok repülni, ahogy ő.

A nagyobbak már látták a legújabb *Harry Potter*-filmet, és kinevették, hogy vicces, de tiszta hamuka. A picurkája azonban egy héttel az ötödik születésnapján innen még nagyon hiszékeny volt.

– Ugye, tudod, hogy az igazi boszorkányok nem röpködnek seprűnyélen? A legtöbb boszorkány egyáltalán nem is tud repülni.

Aervyn az égnek emelte a tekintetét.

– *Tudom*, mama! Csak játékból. De akkor is kéne egy csúcsos kalap.

Hát, ez valószínűleg nem sokban különbözött a gyerekek szuperhősös mániájától.

– Talán Nat néni tud segíteni ebben. Neki csodás fantáziája van.

És végtelen türelme a hóbortos kívánságokkal előhozakodó kislányokhoz.

Aervyn elvigyorodott, és megragadta az anyja kezét.

– Teleportáljunk?

Az asszony gyaloglást tervezett, de tekintetbe véve a kislány jelenlegi öltözékét, valamint azt a tényt, hogy a talpa folyton fölemelkedett a talajról, úgy tűnt, talán nem is rossz ötlet a teleportálás.

– Persze, picim. Csak hadd hozzam a táskámat!

A mondott kellék a következő pillanatban a kezébe hupant, és Nell alig tudta elkapni a vállszíját, mielőtt a földre esett volna. Sóhajtott. És még csodálkoznak, miért használt el csak idén már három új laptopot.

A kislány vigyorgott, és az öccse nappalijában landoltak. Aervyn a seprűt a lába közé szorítva azonnal futásnak eredt – és a falhoz csapódott, mikor ki akart fordulni az előszobába.

Jamie ért oda hozzá elsőnek, puszival gyógykezelt a beütött könyökét, és öleléssel a sértett önérzetét.

– Seprűvel nem könnyű átférni az ajtónyílásokon, bikfic.

– Harry Potternek megy – szipogott Aervyn. – Bárhol tud repülni.

Az utolsó mondat aggasztotta Nellét. Sajnos Harry a filmben föl pattant a nyavalyás seprűjére, és úgy röpködött, mint akit most engedtek ki a diliházból. Nell kislány nem látta a filmet, de annyit faggatta róla a testvéreit, hogy ezzel az erővel láthatta is volna.

– Az igazi boszorkányoknak sokat kell gyakorolniuk a repülést, szép lassan, földközélen, mielőtt kunsztolni próbálnának.

Jamie pusztit nyomott az unokaöccse feje búbjára, és talpra állította.

– Mit szólnál hozzá, ha holnap elmennénk a mágikus óceánpartra, és megpróbálnánk repülni? – Nellre pillantott.

– Egészen földközelenben, nehogy megüssük magunkat, ha leesünk.

Aervyn szeme fölcsillant.

– Vihetem a seprűmet?

– Hát persze, szupertöporthyú. És ha megkéred Natet, ő talán tudja, hol találhatsz nekem is egy seprűt.

A boszorkánypalánta elspurizott, hogy végrehajtsa fontos küldetését. Nell azon tűnődött, nincs-e valakinek praktikus búbája sérült válaszfalak kijavítására.

– Komolyan seprűn lovagolva fogsz repülni?

Jamie vigyorgott.

– Nem akarod te is kipróbálni?

– Nincs az a pénz.

Az asszony nem rendelkezett elegendő levegős varázserővel, se teleportáló készséggel, hogy elkerülje az óhatatlan összeütközéseket.

– Hazudós! – horkant föl az öccse.

– Hát jó – adta meg magát Nell. Nevetve léptek beljebb a nappaliba.

Nell eleresztette a füle mellett a konyhából hallatszó hangos puffanást. Nat néni mostanára gyakorlatot szerzett a kisebb boszorkánypalánta-balesetek kezelésében.

– Mit gondolsz, Jamie, nem vennénk hasznát még egy segédnek a Varázsvilágban?

Az öccse fölronta a fél szemöldökét.

– Ez beugratós kérdésnek tűnik. Mi a helyzet?

Az asszony sóhajtott.

– Ma délelőtt bevontunk egy új boszorkányt. Állást keres.

– És szerinted tőlünk kéne kapnia? – Jamie egy szem-bántóan ronda fotelmatuzsálembe rogyott. – Itt valami sztori lappang. Mesélj tovább!

– Nem sokat tudok a lányról. Tizennyolc éves, és az IP-címe egy oregoni partvidéki közkönyvtaré. Négy napon belül állást kell szereznie.

– Mert különben? – ráncolta a homlokát a férfi.

– Azt nem mondta. De kisebb korában sokat játszott a Varázsvilágon – húzta elő ütőkártyáját Nell. – Azt mondta, a boszorkányoknak fenntartott harmadik szintig jutott.

Ez már megragadta az öccse figyelmét.

– Komolyan? Mennyivel kisebb korában?

– Tizenkét évesen, szóval hat esztendővel ezelőtt.

Aprólékos gonddal vezettek nyilvántartást a játékosaikról, különös tekintettel a boszorkányokra és a fiatalokúakra. A Varázsvilág annyira veszélytelen környezetet biztosított a gyerekeknek, amennyire az embereknél és a mágiánál egyáltalán lehetséges.

– Nem látom a lányt. – Jamie még néhány pillanatig zongorázott a billentyűzetén, azután fölszisszent. – Várjunk, talán mégis. Itt egy felhasználó, aki elérte a hármas szintet, hat évvel ezelőtt lépett be utoljára. De nem gyerek. – Kikereste az adatokat, és tágra nyílt a szeme. – Amelia Brighton nevéen regisztrált. Te megtaláltad Ameliát?

Nell nagyot nézett, próbálta összerakni az észvesztő részletekből a képet.

– Nem hiszem. A lányt Sierrának hívták, és tudta, ki vagyok, de nem úgy, ahogy Amelia tudta volna. Egészen fiatal benyomást keltett, Jamie.

Amelia Brightont a nyolcvanas évek vad hippi boszorkányaként ismerték. A Nellnél egy tízessel idősebb, kalandvágyó, lázongó természetű, világszerte híressé vált arról, hogy bejelentés nélkül bukkant föl, majd pár nappal később ugyanolyan váratlanul köszönt el. Azután tovább barangolt a világban, olykor távoli tájakról küldött e-mailes élménybeszámolókat. Körülbelül tíz esztendeje pedig egyáltalán nem hallottak felőle.

Jamie szórakozottan ütögette a számítógépe billentyűit.

– Szerinted volt gyereke? És senki sem tudott róla?

– Gőzöm sincs – vonogatta a vállát Nell. – De Ameliánál bármi elképzelhető.

– Ja. – Az öccse a fejét rázta, mintha valami homályt akar-e eloszlatni. – Akkor most mihez kezdünk?

Nell legalább erre tudta a választ.

– Állást ajánlunk Sierrának, és idehozzuk.

– Rendben – bólintott Jamie. – A rengeteg boszorkányos munkánál elkél a segítség. Elorie elhalmozott bennünket tennivalóval.

– Okos ötlet tőle más boszorkányok vállalkozásainak a bekapcsolása, így mindenki közreműködhet az összehangolásban.

– Ühüm – vigyorgott Jamie. – És talán be is jön az elképzelése. Az én kilencéves gárdámnak viszont nem ártana némi támogatás, mert a boszorkányterelgetés nem könnyű. Sierra segíthetne ebben. Úgy tűnik, van némi bűbájkódolási gyakorlata.

– Az kissé berozsdásodhatott, miután hat éve nem játszik.

A férfi vállat vont.

– Akkor majd találunk neki valami más feladatot.

Nell tudta, hogy az öccsében nem fog csalódni.

– Köszí, Jamie! Leköteleztél.

– Szóra sem érdemes. Még szép, hogy gondoskodunk a mieinkről – vigyorgott csillogó szemmel Jamie. – De ha le akarsz róni a háládat, holnap kimehetsz Matt és Devin elé a reptérre.

Az asszony biztosra vette, hogy ez egyébként is órá hátrult volna. A testvérei a téli napfordulótól újévig tartó hosszú és zajos családi ünneplésre tértek haza. Újra összeállhatott a hátborzongató hármasszó.

– Elégé az utolsó pillanatra hagyták az utazást. Nat bármelyik percben megszüllhet.

Jamie vállat vont.

– Azt mondja, még nem. És a babánknak talán nem lesz szüksége nagy körre, elvégre egyelőre nem nagyon játszadozik varázserővel.

– Hatalmas kört kaptok, mert erről senki sem akar lemaradni. – Nell elmosolyodott. – Egyébként rendszerint az apukák igénylik a legtöbb segítséget.

Éppen elkapta a párnát, mielőtt a fejéhez csapódott volna. Egyesek javíthatatlanok.

*

Az energiaáramok szinte hallhatóan sercegetek, csak arra vártak, hogy Sierra megformálja őket. A lány a Heceta-foki világítótoronytól északra, a rendes turistaútvonalak látóteréből jócskán kieső kis szirten állt, és további energiaáramokért nyúlt.

Eljött a vihartámasztás ideje.

A türelem sosem volt erőssége, most pedig egyenesen az örületbe kergette, hogy Nell Walkerre kell várnia, mert

talán állást ajánl neki. A legutóbbi hat esztendőben bőségesen megtapasztalhatta, milyen az, ha csupa szívás az ember élete. Megtanulta, hogy a viharokhoz forduljon vigasztalásért.

Születésénél fogva megillette a varázslás joga, ezt rendelte neki a sors, ezáltal mutathatott fityiszt a nevelőszülői gondozási kamutömegnek, az aktatologatóknak, mindazoknak, akik valójában füttyültek Sierra Brightonra.

Az ég felé nyújtotta az ujjait, érezte a már készülő vihart. Télen az oregoni partvidéken nem nehéz olyat találni. Ő csupán azt tervezte, hogy egy kicsit földagasztja.

*„Szólok meleg, fényes léghöz,
Emelkedést vigyen véghez.
Szólok vízhez, hús harmathoz,
Szél hátán most változást hoz.
Szólok tűzhöz, sok hőt adjon,
Hármas erő égbe csapjon!
Zúgj, vihar a tengeren,
Parancsomra úgy legyen!”*

A szíve szárnyalt, ahogy szél és a víz föltámadt, meleg, nedves légáramlatot emelt a fent várakozó viharhoz. Beindult az energia, hőt hajtott a jég- és hókristálytömegből álló felhőkbe. Sierra icipicit visszafogta magát. A villámlás hajlamos túlzott feltűnést kelteni, legalábbis kora délután.

Nevetett, ahogy egy könnyű fuvallat körbelibbenve megcirógatta. *Szóval játszani akarsz?* Bal kezével kört írt le, tölcserbe vont a talajközeli levegőt. Jobb keze ellenkező irányban körözött, lerövidítette a tölcserét. A hurrikán szintén hajlamos feltűnést kelteni, még a kisdéd hurrikán is.

Ezután visszahajolt a fölkorbácsolt széltölcsérbe, körbekerbe forgatta, kitérta a kezét, amennyire csak tudta. A tölcserántnc anyu kedvencei közé tartozott. Sierra behunyta a szemét, és egy pillanatra, egyetlen pillanatra azt képzelte, hogy nem magában táncol.

Aztán még egyszer az ég felé nyújtózkodott, lehúzta a záport, ami egyáltalán nem keltett feltűnést, miközben lemosta a könnyeit.

*

– Mi a túró?! – perdült hátra a forgószekén Govin, és lekapta T. J. fülhallgatóját. – Oregonban egy tetves hurrikán kavardik, és a semmiből került elő.

– Az időjárás szokott ilyeneket művelni.

A társa egy pillantást vetett a narancssárgán villogó riasztójelzésre, és visszafordult saját munkaállomásához, több különböző ábrát jelenítve meg a nagyméretű képernyőin.

Govin figyelte: majd' szétfeszítette az energia, de tisztában volt a saját korlátaival. Tudta, hogy hacsak T. J. nem deríti ki, pontosan hol avatkozzon be, nem elegendő a varázsereje, hogy ilyen messziről komoly befolyást gyakoroljon az eseményekre. Ha a bolha elefántot akar megfordítani, precízen a megfelelő pontot kell eltalálnia.

Ügyeletes matekzsenijük motyogása tompa morajjá erősödött. Azután teljesen elnémult, csak a billentyűzet eszeveszett kattogása hallatszott. T. J.-nél a némaság jelentette, hogy átment zseniüzemmódba.

Azután talpra ugrott, kirántott a nyomtatóból egy lapot, és hanyatt-homlok rohant a pajtaszerű melléképület felé. Govinnak volt annyi esze, hogy ne kérdezzen semmit. Ő is csak rohant.

Ahogy a helikopter fölszállt, és a tengernek vette az irányt, T. J. átadta neki a papírt. Govin föltette a mikrofonos sisakját.

– Mire van szükségünk? – kérdezte.

– Egy hógombóca ezeknél a koordinátáknál. És el ne hibázd!

Ez matematikusnyelven annyit tett: „ez egy piszok komisz vihar”. Govin megnézte az adatokat. Láta, hogy a hatótávolsága külső szélén járnak, ami a találati pontosság szempontjából nem a legszerencsésebb.

– Emberek a közelben?

T. J. a fejét rázta.

– Ez igazán kicsi, helyi vihar, egészen körülírt, de erős. Ha elhibázod, inkább fölfelé tévedj, akkor nem a teljesen kialakult tölcsérrel kerülünk szembe, csak fokozott hullámmal. Körülbelül másfél perc múlva érünk a megfelelő energiavonal fölé.

Govin előkészítette a bűbáját, miközben kilógatta a lábát a helikopter szélén, a lehető legmeggyőzőbben alakítva az időjárás-kommandós boszorkányt.

*„Tűzhöz szólok, szikrázóhoz,
Szétterjedve izzó pajzshoz.
Léghez szólok, kirobbanóhoz,
Erővonalon északra nyúlóhoz.
A viharba hőt hordozzon,
Légörvény szerteomoljon.
Csak eső s szél, tölcsérmentesen,
Parancsomra minden úgy legyen!”*

T. J. három-kettő-egyest visszaszámlálására Govin útjára bocsátotta a bűbáját – egy tüskés rája formájú tűzpajzsot, levegőrétegbe burkolva, hogy kiindulásától a rendeltetési helyéig minimálisra csökkentse az időjárásra gyakorolt hatását. Akkor kellett működésbe lépnie, mikor a viharárammal találkozott. T. J.-re pedig az a feladat várt, hogy kiválassza azt az energiavonalat, ami összeköti a két végpontot. Ez a legtöbb esetben sikerült is neki.

A bűbáj visszahatásának enyhe remegése jelezte, hogy a tűzpajzs elvégezte a munkáját, fölhevített egy légréteget. Ezzel vagy szertefoszlatta a tölcsért, vagy súlyosbította a helyzetet.

T. J. homlokráncolva figyelte a helikopter műszerfalához csatlakoztatott tabletet.

– Tölcsér nincs, de az észlelt értékek furák. Nem tudom, mi történik. Vissza kell mennünk a központba, hogy kiokoskodjunk.

A tablet ügyes masina volt, de korántsem olyan erőgép, mint a bázisukon működő komputerek. Digitális játékszerbe még T. J. sem tudott szuperszámítógépet győmszölni.

A tölcsér megszűnése öröndetesnek tetszett. Govin hátradőlt az ülésén. Az időjárás-boszorkányok még napjaink műholdas adattovábbításának és monstruózus számítógépi kapacitásának körülményei között is bizonytalanságban kénytelenek élni. Ilyen a megzabolázandó szörnyeteg természetete.

– Szépen ráleltél egy szabad energiavonalra.

T. J. széttárta a kezét.

– A dolognak ez a része remélhetőleg jelentősen könnyebbé válik, ha majd beindítjuk a Boszihálót.

Mindketten ebben bíztak. A legutóbbi tizenöt évben rengeteg tapasztalatot szereztek arról, hogyan csitítható le egy vihar, miként igazítható ki egy óceáni áramlat, de minden azon múlt, hogy egy boszorkány a megfelelő időben a megfelelő helyen tartózkodik-e.

Vagy legalábbis egy boszorkány a bűbáját a megfelelő időben a megfelelő helyre juttatja-e. Elorie boszihálós vállalkozásával talán képessé válnak rá, hogy pontosan ott alkalmazzanak varázslatot, ahol szükséges.

Govin megigazította a sisakját, ami folyton félrecsúszott.

– De sokkal bonyolultabbá is teheti a helyzetet. – Az elmúlt három hónapban milliószor lefolytatták már ezt a beszélgetést. – Biztos, hogy nem akarsz közvetítőként dolgozni velük?

T. J. fölhorkant.

– Te vagy a boszorkány, cimbora. Én csak a matekbolond. Én előre jelzem az időjárást, te pedig megszervezed a katasztrófaelhárító osztagot.

Osztagot. Furcsán, hátborzongatóan hatott a szó, hiszen mindeddig csak ők ketten tevékenykedtek itt. Az egész bolygó időjárási rendszereinek befolyásolása rengeteg ésszt, türelmet és feltétlen bizalmat igényel. Ha újabb személyek kerülnek a képbe, az mindent megbonyolíthat.

Sok-sok életet menthet meg, de ez az egész az őrületbe is hajszolhatja. Esetleg mindkettő.

Govin ezeket az eshetőségeket latolgatta, amíg T. J. le nem szállt a kávédarálóval. Társa az ülésre tette a sisakját, és a ház felé intett.

– Először nézzük meg, milyen értékeket mutat a számítógép, azután újra kijövünk, és elvégezzük a fedélzeti ellenőrzést.

Indulásra kész állapotban hagyták a helikoptert.

Govin leszökkent, és T. J. nyomában az épületbe sietett. Ahhoz képest, hogy burgonyaszirommal és sörrrel gondoskodott az energia-utánpótlásáról, igazán szaporán szedte a lábát – kivált, ha az adatok sürgették.

Fél perc sem telt el, és a klímazseni megtalálta a választ, ami azonban sajnálatos módon az őrületbe hajszolós véglet-hez állt közelebb.

– Tutira földönkívüliek műve – csapott tenyerével az íróasztalra T. J., papírok és mindenféle fura irodai limlom zuhatagát indítva el. – Nem létezik, hogy ez természetes időjárási jelenség.

– Olyan teóriád nincs, ami nem igényel kis, zöld lényeket?

T. J. hümmögött.

– Kóbor boszorkányok?

Govin fölmordult. Ebbe szépen belesétált. Diákkori lakótársa egykettőre megbarátkozott a varázslás és a boszorkányok gondolatával. Sajnos ugyanezzel a nyitottsággal viszonyult az UFO-észlelésekhez, az 51-es körzetes összeküvés-elméletekhez és berkeley-i városi önkormányzati képviselői posztokra pályázó úrlényekhez.

– Az egész világon körülbelül egy tucat boszorkány elég erős ahhoz, hogy bolygószintű időjárási rendszerekbe piszkáljon, és egyikük sem Oregon tájékán él. – És egyikük sem olyan hebehurgya, hogy ilyesmivel szórakozzon. Ezt T. J. magától is tudta. – Egyelőre csak áruld el az adatokat. Mit látsz?

– A tölcser körülbelül tíz perccel azelőtt jött létre, hogy csapást mértél rá. Kisebb volt, mint amilyennek lennie kellett volna, és eltűnt, mielőtt közbeléptél.

– Egy szabályos viharra küldtem bűbájt? – rezzent össze Govin. Ez sok szempontból balul üthetett ki. – Vissza kell mennünk, hogy rendbe hozzunk valamit?

T. J. nyomkodta a billentyűket, és megrázta a fejét.

– Nem. Akármilyen is volt az, körülbelül öt perccel azelőtt széteszlott, hogy a helyszínre értünk. Valószínűleg csak fölmelegítettél néhány halat.

Szuper. Anyuci büszkesége.

– Hogyan tűnt el?

– Halványlila segédfogalmam sincs. Boszorkányok, marslakók vagy megmagyarázhatatlan jelenségek: tessék, válassz! – T. J. közelebb hajolt a képernyőjéhez. – De bármi is, összefügg a hawaii anomáliánkkal. Az a ma reggeli meleg vízű áramlat pontosan arra a partszakaszra irányult, amelyik az imént hurrikánt próbált gerjeszteni.

Govin a homlokát ráncolta.

– A meleg víz okozta a hurrikánt.

– Nem. Azzal nincs kapcsolatban. Csak helyi véletlen egybeesés.

Persze. Matematikusként tudomásul kellett vennie ezt a lehetőséget. Boszorkányként úgy érezte, itt valami kezd bűzleni. A boszorkányok nem szívelik a véletlen egybeeséseket.

*

Sierra türelmetlenül várt a könyvtár bejelentkezőpultjánál. Este hat órára jegyeztetett elő gépidőt, de látta, hogy minden terminál foglalt. Be volt sózva, és fázott – a kellerénél többet varázsolt, azután pedig nem lakott jól. A nevelőszülei költségvetéséből nem futotta boszorkányos adagokra, és igencsak morgolódtak, ha sokat evett.

Zsebre dugta a kezét, és két apró tűzgolyót gyűjtött. Tudta, hogy később meg kell fizetnie a varázslás árát, de még mindig jobban érezte magát korgó gyomorral, mint fogvacogva.

Egy nő lépett mellé, és rámosolygott.

– Biztosan te vagy Sierra. Én meg Nell Walker.

– Na ne! – Sierra gyorsan lejjebb vette a hangját, miután a fél könyvtár megbámulta. – Nem tudtam, hogy idejössz.

Nahát, Nell egyáltalán nem úgy nézett ki, mint Sierra várta. Se flancos ruha, se sztárallűrök. Pont úgy festett, mint egy anyuka a szomszédból.

– Eredetileg nem ez volt a terv, de úgy gondoltam, személyesen talán könnyebb dumcsizni.

Nell megfordult, és kissé távolabb ment a könyvtári pulttól, szemlátomást nyugodtabb helyet keresve.

Sierra a terem vége felé intett.

– Hátul van pár nyelvtanulóbozs. Ott lehet beszélgetni, de nem valami hangszigeteltek.

– Azon segíthetünk – villantotta ki a fogsorát Nell.

Beléptek az egyik fürkébe, és Sierra izgatottan figyelte, amint Nell búbját sző.

– Levegőrétegzés? Hogyan véded ki a rázkódást?

A légnemű búbjajok hírhedten ingatagok, mivel a gázmolekulák örökké izegnek-mozognak.

– Láttad, amit csináltam? – vont a föl fél szemöldökét Nell. – Milyen varázserőkkel szoktál dolgozni?

– Leginkább levegővel és vízzel. Egy kicsit tűzzel. – Sierra ismét szemügyre vette a falakat. Mindig megszeppent, ha a mágikus búvárruhája túl reszketeggé vált. Ennek még a végére kellett járnia. Figyelmesen nyomon követte Nell búbjának a vonalait. – Jé, de frankó! Nem is próbálsz moz-

dulatlanul tartani a rétegeket: összehurkolódnak. Mintha körbe-körbe futnának, vagy ilyesmi.

– Igen, nagyjából erről van szó.

Ez nem semmi! Egy helyiségben tartózkodott egy híres boszorkánnyal, aki ráadásul tisztára kocka.

– Bocsi, nyilván nem azért jöttél ide, hogy varázslás közben leshesselek.

Ámbár ez baromi királyul hangzott.

– Semmi gáz. – Nell egy pillanatig a lányt nézte, azután kikapcsolta a búbájt. – Próbáld ki te is! Így a legkönnyebb megtanulni.

Sierra erőt merített, és halkán mormolt. Nem akarta, hogy Nell meghallja a kínrímeit. A csatlakoztató rész kicsit zűrösen ment, de néhány másodperc elteltével már három rétegben áramoltatta a levegőt a fülke körül.

– Puff neki! – mosolygott Nell. – Szép munka, jó képzést kaphattál.

– Anyu tanított. – Sierra dühösen érezte, hogy könnybe lábad a szeme. – Azt mondta, őstehetség vagyok.

– Jaj, édesem! Gyere! – Erős karok ölelték át. Nell pusztit nyomott a feje búbjára, azután két székhez kísérte, és leültek. – Mesélj anyukádról! Ugye, Amelia Brighton volt az? A szemed az övé.

– Ismerted az anyukámat?

Sierra egyre vadabbul szipogott. Nell papír zsebkendőjét nyomott a kezébe.

– Mindannyian ismertük. Én nem túl jól, mivel idősebb volt nálam, és sokat utazott. – Az asszony egy pillanatra elhallgatott, majd gyöngéd hangon folytatta. – Rólad nem tudunk, Sierra. Ezt nagyon sajnálom. Édesanyád időnként hallatott magáról, de ez körülbelül hat éve abbamaradt.

Igen, hat éve. Sierra fölállt, átkarolta magát, és körbe-körbe kezdett járkálni a zsebkendőnyi helyiségben.

– A húshagyókeddet New Orleansban töltöttük. Éppen a velencei karneválról tértünk vissza, mert anyu minden óriási banzájt imádott, de ezt a két farsangit élvezte leginkább. Azt mondta, a farsang olyan, mintha minden februárban hetekig tartó születésnap bulit csapnának a földkerekségnek.

– Ez Ameliára vall – kuncogott Nell.

– Egyik este rettenetesen elfáradtam, úgyhogy föl vitt a szállodai szobánkba, és elment még egy kicsit táncolni.

– Egyedül hagyott?

Sierra vállat vont.

– Persze. Tizenkét éves voltam, és éppen lefeküdtem. – A lány a homlokát ráncolta, szerette volna, ha Nell megérti a helyzetet, és nem meresztgeti rá olyan komoran a szemét. – Jó anya volt, és tudta, hogy megbízhat bennem. Sosem viselkedtem felelőtlenül.

– Rendben. Szóval lefektetted, és elment...

A mennyezet egyik sarkában egy pók szorgoskodott. Sierra a háló szálait bámulta.

– Többé nem jött vissza. Azt mondták, biztosan magamra akart hagyni. – Hirtelen Nellhez fordult. – De anyu sosem tett volna olyat. Biztos, hogy valami baj érte.

Valahogy föloldódott, amikor látta, hogy Nell szemében szikrányi kétely sem tükröződik.

– Nagyon sajnálom, édesem. Borzasztó lehetett neked.

Az volt. Hat év tömény borzalom.

– Nem tudtam, hol található anyu ismerősei. – Ez a körülmény még most is álmatlan éjszakákat okozott neki. – Így aztán nevelőszülőkhöz adtak. Párszor elsöktem, de...

– Vállat vont. – Az utca szívás. Ez is szívás, de nem akkora. Szeretek az óceán közelében lenni, úgyhogy miután itt helyeztek el, többé nem szökdöstem.

Nell most kifejezetten dühösnek látszott.

– Nem olyan rémes ám ez. – Sierra küszködött a szavakkal, igyekezett őszintén fogalmazni. Más állami gondozott gyerekek sokkal rosszabbul jártak. – A nevelőszülők, akikhez kerültem, egész rendesek. Csak megszokták, hogy rengeteg gyerek jön-megy náluk. – Vállat vont. – Inkább egy olcsó motelra emlékeztetnek, mint családra.

Az asszony elgondolkozva bólintott.

– És mi lesz négy nap múlva?

– Betöltöm a tizennyolcat. – Sierra megfordult, eszébe jutott, hogy égető szüksége van Nell segítségére. – Ha van állásom, elengednek. Máskülönben részt kell vennem az átmeneti programban. Félúti házi pokol.

Könyörgöm, segítsetek!

Nell arca bámulatosan megváltozott. Már egyáltalán nem anyukának tűnt, inkább bosszúálló harcosnak.

– Van állásod, és mindened, ami csak kell. – Mélyen Sierra szemébe nézett, tekintetében csillagok izzottak. – Megtaláltad anyukád barátait, édesem. Nagyon sajnálom, hogy hat évvel ezelőtt nem tudtunk rólad, de most már tudunk.

Fény áradt Sierra lelkébe, és elűzte hat esztendő magányát. A lány alig bírta elviselni, levegő után kapkodott. Nell két lépést tett előre, és újra erős karjába vonta. Hat év óta először fordult elő, hogy Sierra azt érezhette, valaki magához szorítja, és érthetetlen szavakat suttog a hajába. Patakzottak a könnyei.